

Sygn. akt X K 573/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący: SSR Dorota Zabłudowska

Protokolant: Iwona Kosater

po rozpoznaniu w dniach 10.05.2016 r., 13.09.2016 r., 7.02.2017 r., 5.06.2017 r., 26.09.2017 r. sprawy **A. W. (1) (W.)**, syna J. i B. z domu K., urodzonego (...) w C.

oskarżonego o to, że:

w dniu 13 maja 2014 roku w nieustalonym miejscu, działając z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził spółkę (...) S.c. z siedzibą w P. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w wysokości 2706,00 zł, w ten sposób, że podając się za R. P. zlecił spółce (...) transport ładunku z miejscowości E. do miejscowości T. oraz przesłał e-mailem uprzednio podrobione potwierdzenie wykonania przelewu (...) Banku SA kwoty 2706,00 zł na rachunek pokrzywdzonej spółki, przy czym w rzeczywistości nie zapłacił spółce (...) S.c. za wykonaną usługę

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb z art. 270 § 1 k.k. w zw z art. 11 § 2 k. k.

I. uniewinnia oskarżonego A. W. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. N. S. kwotę 619,92 zł (sześćset dziewiętnaście 92/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego;

III. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt X K 573/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) s.c. z siedzibą w P. przy ul. (...) świadczy usługi transportu i spedycji. We wskazanym przedsiębiorstwie praktykowane jest proszenie klientów zamawiających usługę telefonicznie, by swoje zamówienia potwierdzali za pośrednictwem poczty elektronicznej.

/dowody: zeznania świadka K. K. k. 3/

W dniu 13 maja 2014 roku z numeru (...) do (...) s.c. z/s w P. zadzwonił nieznany mężczyzna i zlecił wykonanie przewozu towaru. Poproszono go wówczas o potwierdzenie za mówienia za pośrednictwem maila, w związku z czym tego samego dnia o godzinie 09:24 przedstawiciel (...) s.c. z/s w P. otrzymał maila z adresu (...) ze zleceniem przewozu ładunku z E. ul. (...) do T. ul. (...). Nadto w złączniku maila nadesłano potwierdzenie wykonania przelewu za wskazaną usługę w kwocie 2.706 zł.

(...) s.c. z/s w P. jeszcze tego samego dnia wykonała transport ciągnikiem o nr rej. (...) z naczepą o nr rej. (...).

W mailu z dnia 13 maja 2014 roku zawarte były też dane niezbędne do wystawienia faktury, tj. J. G. N., J. N. (...)- (...) G., ul. (...). Faktura zawierająca wskazane dane została wystawiona w dniu 10 czerwca 2014 roku. J. G. N., J. N. z/s w Górsku otrzymali rzeczoną fakturę w dniu 17 czerwca 2014 roku i wówczas niezwłocznie poinformowali jej wystawcę, iż wykonania usługi nie dotyczy ich firmy. Dowiedziawszy się o tym, K. K. – (...) spółki (...) zweryfikował potwierdzenie wykonania przelewu za wskazaną usługę nadesłane w dniu 13 maja 2014 roku i stwierdził, że zostało ono sfalszowane. Następnie po sprawdzeniu dokumentów przewozowych stwierdził, że nadawcą przewiezionego w dniu 13 maja 2014 roku towaru był „Kop-ciuszek” PHU (...), (...)-(...) Ł., ul. (...).

/dowody: zeznania świadka K. K. k. 3;

zeznania świadka J. N. k. 54v., 307-308;

zeznania świadka P. B. k. 58v.;

mail z dnia 13 maja 2014 roku k. 5;

potwierdzenie wykonania przelewu k. 6;

dokumenty WZ k. 7,8;

zlecenie przewozowe nr (...) k. 9;

faktura z dnia 10 czerwca 2014 roku k. 11;

informacja z (...) Bank S.A. k. 41/

P. B. zlecił w dniu 13 maja 2014 roku usługę transportu odzieży używanej, lecz nie (...) s.c. z siedzibą w P., ale mężczyźnie przedstawiającemu się jako R. P., płacąc za nią kwotę 1.500 zł przelewem bankowym na numer konta podany przez wskazanego mężczyznę, tj. 38 1090 1740 0000 0001 2309 (...). Towar odebrał zaś M. M. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...).

/dowody: zeznania świadka J. N. k. 54v., 307-308;

częściowo zeznania świadka M. M. k. 63-64;

zeznania świadka A. W. (2) k. 60v.;

zeznania świadka A. K. k. 66-67, 306/

potwierdzenie wykonania przelewu k. 59/

Konto bankowe o nr 38 1090 1740 0000 0001 2309 (...) było prowadzone dla R. P. przez Bank (...). Z danych dotyczących logowania się do systemu bankowości elektronicznej R. P. oraz logowania się na skrzynkę poczty elektronicznej adresu (...) wynika, że numery IP, z których następowało logowanie były w tym czasie udostępniane J. W., (...) Hospicjum w B. oraz A. P. wynajmującej pokoje gościnne we W.. Jednocześnie – we wszystkich tych miejscach z Internetu mogła korzystać większa liczba osób.

/dowody: zeznania świadka R. P. k. 109-110;

zeznania świadka P. F. k. 167v., 306-307;

zeznania świadka A. P. k. 182v.;

dane z Banku (...) k. 71-73;

metryka rejestru korespondencji k. 79;

informacje z (...) Sp. z o.o. k. 101;

wykaz sesji internetowych k. 132;

informacje z as-sat Sp. z o.o. k. 158/

Przesłuchany na etapie postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego A. W. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu Wyjaśniając w toku rozprawy w charakterze oskarżonego A. W. (1) stwierdził natomiast, że dopuszczał się wielokrotnie wyłudzeń transportu, jednak nie przyznaje się do stawianego mu zarzutu.

Jednocześnie z uwagi na wymóg zwięzłości uzasadnienia wynikający z art. 424 § 1 k.p.k. odstąpiono od cytowania całości wyjaśnień oskarżonego odступując do wskazanych poniżej kart akt postępowania.

/vide: wyjaśnienia oskarżonego k. 178, 296.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku postępowania dowodów, w szczególności treści informacji przepasanych przez operatorów sieci Internet należało przyjąć, iż brak jest podstaw, by przypisać A. W. (3) popełnienie zarzucanego mu oskarżeniem czynu.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż zeznania K. K., J. N., P. B., A. W. (2), M. M. i A. K. posłużyły do ustalenia w jaki sposób nastąpiło złożenie zamówienia w dniu 13 maja 2014 roku i jak wykonano to zlecenie. Zeznania te nie mogły jednak w żadnym razie przesądzać o sprawstwie A. W. (1) odnośnie zarzucanego mu czynu, gdyż świadkowie nie mieli wiedzy co do związku oskarżonego ze sprawą. Jednocześnie depozycje te w zasadzie nie wzbudziły zastrzeżeń Sądu, jako znajdujące potwierdzenie w dokumentach znajdujących się w aktach sprawy. Pominięte zostały jedynie zeznania M. M., który podał, iż w jego ocenie za oszustwem stoi P. B.. Świadek, zeznając w tym względzie, nie był bowiem w stanie w żaden racjonalny sposób uzasadnić swoich podejrzeń, wskazując wyłącznie, że w/w dal mu się poznać jako lawirant i osoba niekompetentna i zaznaczając przy tym, iż nie ma na powyższe żadnych dowodów.

Żadnego znaczenia dla sprawy nie miały zaś zeznania K. R.. Świadek nie miał wiedzy na temat okoliczności sprawy, co wprost zaznaczył. Nadto, choć K. R. podawał liczne informacje dotyczące oskarżonego Sąd uznał, że także i one nie posłużą do odtworzenia stanu faktycznego w sprawie. Wynikało to z faktu, że świadek, zeznając, dzielił się wyłącznie swoimi negatywnymi doświadczeniami ze wcześniejszych relacji z A. W. (1), sam fakt, iż K. R. uważał się za osobę pokrzywdzoną działaniami oskarżonego i miał go za oszusta, nie mógł jednak doprowadzić do przypisania oskarżonemu wyłudzenia popełnionego w dniu 13 maja 2014 roku na szkodę K. K..

Istotne dla sprawy były natomiast zeznania A. P. i P. F., oboje odnosili się bowiem do kwestii kręgu osób, które w inkryminowanym czasie mogły korzystać z Internetu w miejscu zamieszkania A. P. oraz (...) Hospicjum w B., w którym pracuje P. F.. Powyższe było o tyle ważne, że numery IP, z których następowało logowanie na skrzynkę poczty elektronicznej adresu (...) oraz do systemu bankowości elektronicznej R. P. były w tym czasie udostępniane min. (...) Hospicjum w B. oraz A. P. wynajmującej pokoje gościnne we W.. W tym względzie A. P. podała, iż poza członkami jej rodziny z Internetu w jej domu mogą korzystać również goście wynajmujący od niej pokoje, w związku z tym nie jest w stanie podać, kto robił to 13 maja 2014 roku. Szczegółowych danych w tym zakresie nie miał możliwości podać również P. F.. Oboje zaprzeczyli też, by znali oskarżonego lub Roszada P., jako osoby obce dla A. W. (1) nie mieli przy tym interesu, by wbrew prawdzie zeznawać na jego korzyść.

Kręgu osób korzystających z Internetu pod adresem ul. (...), Kobiernica nie byli natomiast w stanie precyzyjnie określić B. W. i J. W. – rodzice oskarżonego. Sąd, oceniając wiarygodność tych twierdzeń uznał, że jako rzeczowe

i niezawierające osobistych wywodów świadków odnośnie osoby oskarżonego, były one szczere i tym samym – wiarygodne.

Przechodząc do omówienia zeznań R. P., w ocenie Sąd na prawdzie polegały zeznania świadka, w których ten stwierdził, iż sprawca wyłudzenia będącego przedmiotem postępowania bez jego wiedzy posłużył się jego danymi, on sam nie ma zaś wiedzy co do wyłudzenia usługi transportu na szkodę K. K.. Mając na względzie całokształt wypowiedzi świadka Sąd doszedł bowiem do przekonania, iż posłużył on jako tzw. słup, zakładając rachunek bankowy w Banku (...) o nr 38 1090 1740 0000 0001 2309 (...) następnie przekazując dokumenty związane z tą umową nieustalonym osobom, które wykorzystywały je do przestępczej działalności bez wiedzy świadka. Sąd tym samym nie dał wiary zapewnieniom świadka, iż dokumenty te zostały mu na skutek jego nieuwagi skradzione praktycznie natychmiast po założeniu rachunku, on zaś nie widział konieczności zgłaszania komukolwiek tego faktu – uznając je za całkowicie sprzeczne z elementarnymi zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Niemniej jednak ewentualne konsekwencje prawne opisanego zachowania R. P. nie były przedmiotem niniejszego postępowania, w związku z czym Sąd nie pochylił się nad nimi w ramach tej sprawy.

Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania autentyczności dokumentów w postaci: danych o karalności, danych osobopoznawczych i protokołów znajdujących się w aktach sprawy oraz dokumentów przekazanych przez Bank (...). Brak w sprawie innych dokumentów, które mogłyby podważyć autentyczność wymienionych, bądź też zakwestionować ich autorstwo i treści w nich zawarte. Mając ponadto na uwadze zgodność danych wynikających z powyższych dokumentów z treścią zeznań świadków oraz wyjaśnień oskarżonego, brak było podstaw do zakwestionowania wiarygodności wskazanych dowodów.

Za kluczowe dla sprawy dowody uznano natomiast informacje przekazane przez operatorów sieci Internet. Na ich podstawie ustalono bowiem, że numery IP, z których następowało logowanie na skrzynkę poczty elektronicznej adresu (...) oraz do systemu bankowości elektronicznej R. P. w inkryminowanym czasie były udostępniane J. W., (...) Hospicjum w B. oraz A. P. wynajmującej pokoje gościnne we W.. Powyższe w korelacji z zeznaniami słuchanych w sprawie świadków doprowadziło natomiast do konkluzji, że brak jest możliwości ustalenia w sposób bezsporny personalów osoby lub osób dokonujących rzeczonych logowań.

Mając na względzie zaprezentowaną powyżej ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd uznał, że brak jest podstaw, by podważyć wiarygodność twierdzeń oskarżonego, iż nie miał nic wspólnego z dokonaniem wyłudzenia na szkodę K. K.. Wprawdzie z ustaleń poczynionych na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy wynika, iż do logowania do systemu bankowości elektronicznej R. P. mogło dojść z adresu zamieszkania oskarżonego, nie mniej jednak powyższe samo przez się nie może przesądzać, by uczynił to właśnie A. W. (1). Ponadto, zważywszy, iż oskarżony uczestniczył w większej liczbie wyłudzeń o podobnym mechanizmie, nie można wykluczyć, iż logowania z adresu zamieszkania oskarżonego, nawet jeżeli dokonywał ich oskarżony, dotyczyły innych czynów niż wskazany w zarzucie aktu oskarżenia.

Oдноśnie kwalifikacji prawnej:

W ocenie Sądu, mając na uwadze przedstawioną powyżej ocenę materiału dowodowego należało przyjąć, iż brak jest wystarczających danych pozwalających na przypisanie A. W. (1) sprawstwa czynu z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd stwierdził, że występku z art. 286 § 1 k.k. dopuszcza się sprawca, który w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd. Wprowadzenie w błąd oznacza zachowanie prowadzące do wywołania u danej osoby błędu, a więc fałszywego odzwierciedlenia rzeczywistości w świadomości tej osoby. Przed podjęciem przez sprawcę działania, osoba ta nie ma jeszcze błędnego wyobrażenia o rzeczywistości. Ustawa karna nie zawiera żadnych ograniczeń odnośnie sposobu wprowadzenia danej osoby w błąd. Możliwe jest to przy wykorzystaniu wszelkich metod. Wprowadzenie w błąd musi dotyczyć istotnych okoliczności danej sprawy, które mogą mieć wpływ na podjęcie przez oszukiwanego określonej decyzji dotyczącej rozporządzenia mieniem. Przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. jest

przestępstwem materialnym, którego skutkiem jest niekorzystne rozporządzenie mieniem przez pokrzywdzonego. Przepisy z art. 270 § 1 k.k. popełnia ten, kto w celu użycia za autentyczny podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa.

Na gruncie niniejszej sprawy nie ulegało natomiast wątpliwości, iż w dniu 13 maja 2014 roku (...) s.c. z siedzibą w P. zostali doprowadzeni do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w wysokości 2706,00 zł, w ten sposób, że wykonali transport ładunku z miejscowości E. do miejscowości T., pozostając w błędzie co do faktu uiszczenia przez zamawiającego zapłaty za rzeczoną usługę, który to fakt potwierdzało uprzednio podrobione potwierdzenie wykonania przelewu (...) Banku SA kwoty 2706,00 zł na rachunek pokrzywdzonych, przesłane na ich konto mailowe.

Jednocześnie wbrew zapewnieniom Prokuratora (k. 266), zarówno zeznania słuchanych w sprawie przedstawicieli firm przewozowych, jak i informacje uzyskane od operatorów sieci teleinformatycznych w żadnym razie nie potwierdzają sprawstwa A. W. (1), co więcej – jego nazwisko nie zostało nawet wspomniane w rzeczonych depozycjach. Dane przekazane przez podmioty świadczące usługi teleinformatyczne pozwoliły natomiast wyłącznie na ustalenie, iż logowania się do systemu bankowości elektronicznej R. P. oraz logowania się na skrzynkę poczty elektronicznej adresu użytego do wyłudzenia nastąpiło z numerów IP udostępnionych J. W., (...) Hospicjum w B. oraz A. P., wynajmującej pokoje gościnne we W.. Jak wynika dalej z zeznań przesłuchanych świadków, we wszystkich tych miejscach z Internetu mogła korzystać większą liczbą osób: u J. W. – on sam, jego syn i żona, w (...) w B. – pracownicy, pensjonariusze ośrodka oraz osoby ich odwiedzające (sieć otwarta, udostępniana przez (...)) a u A. P. – szeroki krąg jej rodziny, znajomych i sąsiadów oraz osób wynajmujących pokoje. Co istotne – brak jakichkolwiek informacji potwierdzających, by osobę oskarżonego łączyło cokolwiek z (...) w B. oraz A. P.. W dalszej kolejności Sąd zważył, iż w żadnym razie okolicznością świadczącą o dopuszczeniu się przez oskarżonego zarzucanego mu aktem oskarżenia występku nie może być fakt uprzedniego popełniania przez niego podobnych przestępstw. Podobne wnioskowanie byłoby sprzeczne z elementarnymi zasadami prawa karnego.

Powyższe doprowadziło do konstatacji, iż brak jest podstaw do stwierdzenia, aby okoliczności sprawy i przeprowadzone w toku postępowania dowody uznać za wystarczający materiał, na którym Sąd mógłby oprzeć swoją merytoryczną decyzję uznając oskarżonego za winnego popełniania zarzucanego mu czynu. W ocenie Sądu z uwagi na wyczerpanie inicjatywy dowodowej niemożliwym było dokonanie precyzyjnych ustaleń odnośnie tego, czy to A. W. (1) stał za zleceniem W.” s.c. z siedzibą w P. transportu towaru i przesłał tej spółce podrobione potwierdzenie dokonania przelewu. Materiał dowodowy nie pozwalał bowiem na niebudzące wątpliwości stwierdzenie, że to właśnie oskarżony logował się do systemu bankowości elektronicznej R. P. oraz na skrzynkę poczty elektronicznej adresu (...) w związku z przedmiotowym wyłudzeniem. W konsekwencji, w związku z treścią art. 5 § 2 k.p.k. Sąd, rozstrzygnął tę wątpliwość na korzyść oskarżonego. Sąd zważył bowiem, iż z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynikają różne wersje wydarzeń, a żadnej z nich nie daje się wyeliminować drogą dostępnej weryfikacji, co uzasadnia zastosowanie w niniejszej sprawie zasady in dubio pro reo i dalej, w oparciu o art. 17 § 1 pkt. 1 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k., uniewinnienie A. W. (1) od popełnienia tego czynu.

Wobec uniewinnienia oskarżonego, Sąd na mocy art. 632 pkt. 2 k.p.k. obciążył kosztami postępowania Skarb Państwa.

Sędzia SR Dorota Zabłudowska

ZARZĄDZENIE

- 1) odnotować w rep. K.
- 2) odpis wyroku z uzasadnieniem zgodnie z wnioskiem.
- 3) za 14 dni.

G., dnia 3 listopada 2017 r.